אילת
המטאטא, המקל והגזר

ראש־העיריה התלונן אצל המפכ"ל על חבר מועצת העיריה: "הוא מאיים בסחיטה!"

לפני שלושה שבועות נכנס מאיר שווילי, עורך עיתון מקומי וחבר מועצת עיריית־אילת, לחדרו של דובר־העיריה, דב שרף. על מה שהת־רחש שם, סיפר אחר־כך ראש־העיריה, רפי הוכמן:

"בנוכחות מזכיר העיר, סמו סמוראי, וללא כל בושה, ביקש שווילי כי העיריה תפרסם מודעות בעיתונו, ובתמורה יימנע בעתיד מהתקפות על העיריה ועל ראש־העיריה, ויתחיל לשתף פעולה. מתוכן דבריו משתמע איום וסחיטה (המקל והגזר)."

לא היתה זו הפעם הראשונה ש־שווילי הצליח להרגיז את הוכמן, ה־מטאטא החדש בעיריה, שהביס בבחי־רות את קודמו, גד כץ. אך הפעם החליט הוכמן לפוצץ את העניין, ופנה בתלונה רישמית למישטרה. אין זו סתם תלונה בתחנת־המישטרה המקומית, אלא מיכתב מפורט, על הנייר הרישמי של העיריה, שנשלח למפכ"ל, דויד קראוס.

כתב הוסמן:

מזה מיספר שנים "נהנית" אילת מכתבות ומיכתבים מפרי עטו של מאיר שווילי, הכוללים השמצות, הכפ־שות והעלבת עובדי־ציבור.

כבר בשנים 83־1981 שם לו מר שווילי למטרה להכפיש את קודמי בתפקיד ואת מזכיר העיר. תלונותיו והאשמותיו נגדם נבדקו בזמנו על־ידי מחלקתו של מר בנימין זיגל, והופרכו אחת לאחת.

אולם הוא המשיך בשלו, כשמטרתו היא: כס ראש־העיריה. חילופי האישים בבחירות האחרונות לא הפריעו לו.

לשם דוגמה, אביא חלק מ"גיליוייו" הסנסציוניים, כפי שפורסמו במקומון האילתי דפי־אילת. בזמן הפירסומים הוא היה יו"ר ועדת־הביקורת.

● הוא הגיש תלונה למס־ההכנסה נרבר עבירות־מס המתבצעות בעיריה, והמלוות בשחיתות נוראה. שילטונות מס־ההכנסה שלחו מבקר מטעמם, ותו־צאות ביקורתו הפריכו את האשמותיו הקנטרניות.

● הוא התלונן במישרד־הפנים כי אני ממנה מקורבים ואנשי־שלומי ל־תפקידים בכירים בעיריה, מאשר חרי־גות־בניה בלתי־חוקיות, וכי אישדתי בניית בריכת־שחיה בשכונת־מגוריי ללא היתר. מישרד־הפנים מינה בודק מטעמו — גיזבר עיריית אשדוד, מר אהוד טרודלר. ולהלן דיברי הסיכום של מר טרודלר:

"הטענות שהעלה מר שווילי בחלקן לא היו נכונות כלל ובחלקן התייחסו למעשים (או מחדלים) שנעשו בקדנ־ציה הקודמת, ולא היה מקום להעלותן לגבי ראש־העיריה הנוכחי. משום כך בנצלו את עובדת היותו חבר מועצת־העיריה, העלה בישיבת המועצה הצעה כי העיריה תפרסם מודעות בעיתון שבבעלותו ושהוא משמש כעורכו.

מובן מאליו שאין העיריה מפרסמת בעיתונות צהובה ובעיתון שהוצאתו נעשית ללא רישיון מתאים ממישרד־הפנים. וכך, מדי שבוע מופץ באילת קול־אילת כשהוא מלא השמצות, סילופים ושקרים, כשמטרת ההתקפות — ראש־העיריה ועובדי־העיריה.

לקוראי העיתון הובאה אינפורמציה

חבר־מועצה שווילי
"גם המבקר משקר!"

ברבר מעשי השחיתות שאותם עשיתי, החל מהמלצות שנתתי ליועצי הכל־כלי, כדי שיקבל ביתן־תעשיה, דרך מתן חוף־ים ללא מיכרז למקורב אחר, והעלאת עוזרי ברדגה בניגוד לחוק ו"העשרתו", בכך שאיפשרתי לו לר־כוש זכויות־פנסיה בגין תקופה שעבד בעיריה בעבר.

כל ההאשמות הן שקר גס. ומה שח־מור מכולם: למר שווילי יש אינפור־מציה הסותרת את כתבותיו, אולם את העוברות הנכונות הוא בוחר להעלים.

וכך, לא נותרה לי ברירה אלא לפנות לכבודו, בבקשה שמישטרת־ישראל תחקור את תלונתי בגין איום ונסיון־סחיטה.

בכבוד רב,

רפי הוכמן.

מאיר שווילי, מצידו, נשאר שווה־נפש לכל העניין. לפי שבוע, כשפורסם דוח מבקר־המדינה על הרשויות המקומיות, העיר המבקר משהו על שיטת תשלום־המס תמורת המכונויות הצמודות של הבכירים באילת.

שווילי הזדרז לצטט את הדוח, והכריז בעיתונו בלעג: "אנו מקווים שראש־העיריה לא יתלונן אצל המפ־כ"ל ויאשים את מבקר־המדינה ב־שקר..."

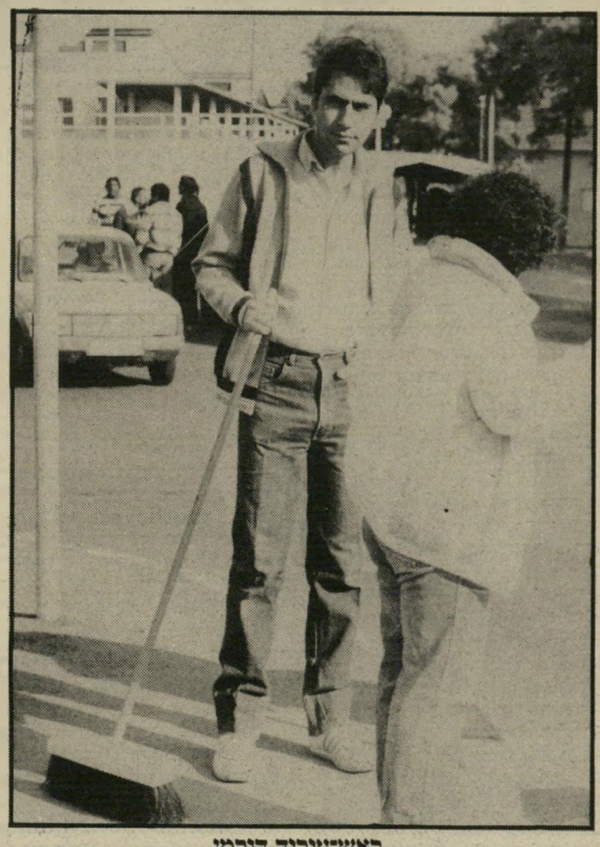

ראש־עיריה הוכמן
"זיגל בדק"

מוטב היה שהפירסום לא היה מגיע לעיתונות. בצורה שבה פורסמו הדב־רים, הם גרמו עוול לראש־העיריה הנו־כחי."

● מיכתב נוסף, מלא השמצות והא־שמות. אשר נשלח לממונה על המחוז במישרד־הפנים, זכה בתגובה חריפה. אני מצטט מתשובתו של הממונה, מר שלום דנינו: "הגעתי למסקנה כי מיכ־תבך רצוף אי־דיוקים, סילופים, אלי־מות מילולית וסיגנון חסר־תרבות... ברור שמיכתבך אינו ראוי לשום תגובה אחרת מלבד גינוי חריף!"

שווילי הוזהר כמה פעמים על־ידי רוב חברי מועצת־העיריה לגבי פירסו־מיו, ומשלא שעה — הודח מתפקידו כיו"ר ועדת־הביקורת.

עשר הרשעות. גם בציבור התחילו להכיר מה מידת אמינות כתבותיו של שווילי. עורך המקומון דפי־אילת החליט להגביל את שווילי בהשמצותיו, וביקש לבדוק כל טענה המובאת בכתבות לפני פירסומן. התפתחות זו לא מצאה חן בעיני שווילי, שהחליט להוציא עיתון חדש.

ב־1 באוקטובר 1986 יצא גיליונו החדש של קול־אילת. בעריכתו של מאיר שווילי. לעיתון זה אין רישיון. אולם לא איש כשווילי יוטרד מפעילות בניגוד לחוק, שהרי יש לו עבר פלילי עשיר של חמש הרשעות בגין מירמה, ומיספר דומה על תקיפה ואיומים.

עם הוצאת העיתון נקט מר שווילי בפעולה שנראתה לי תמוהה ביותר:

דתיים
חוטאים ומתפללים

שמירת המיצוות אינה מחסנת מפני עשע!

התועמלנים החרדיים, בלהיטותם לעשות נפשות לכת־התשובה, מאשי־מים את הציבור החילוני בפשע, בשחי־תות ובאלימות. המחנה שלהם, כך הם טוענים, הוא טהור. הם בעלי הערכים, רק אצלם יש בתים חמים ומישפחות מסורות.

ועד העמותה נפגעי החזרה בתשו־בה (ת"ד 3730, בת־ים 137־59) החליט לקעקע את שיקרי התעמולה החרדית. החודש הפיקה האגודה את החוברת החמישית שלה, המוקדשת לקיטעי־עיתונים מהחודשים האחרונים.

"הגבאי המלטף". בחוברת יש 100 עמודים צפופים, שבכל אחד מהם כמה ידיעות, בנושאים הבאים:

● עבירות־מין (כמו "רב חשוד במעשים מגונים בתלמידיו", "הגבאי המלטף", "החזן הצבאי תקף חיילת");

● עבירות ממון (כמו "מירמה וזיוף בתנועה להפצת התורה");

● אלימות ומירמה (כמו "קטטת־ירושה על קבר הבאבא סאלי");

● פגיעה בנפש (כמו "החסידים חיסלו את הגבאי").

"מיסמך זה איננו כתב אשמה כלפי הציבור החרדי כולו," קובעים העור־כים. "הוא נועד להדגיש כי האלימות והשחיתות אינם מנת־חלקו של הציבור החילוני לבדו."

הסוד של טלם

חוקר פרטי עלה על דרך־חקירה חדשה לפרשת נאווה אלימלך. אך המישטרה הכריחה אותו להפסיק

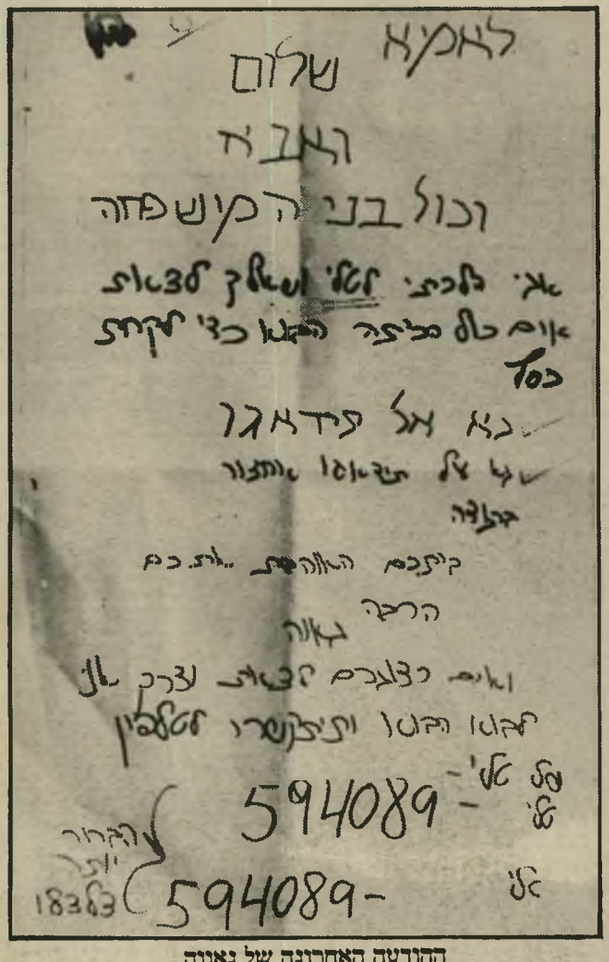

ההודעה האחרונה של נאווה
"הלכתי לטלי..."

בשנת 1981 נעלמה נאווה אלימלך, בת ה־12. היא עזבה את ביתה בבת־ים, ביום השבת בצהריים, בדרכה לחברתה. כל חקירות המישט־רה לא העלו דבר. אחרי חודש נמצאו על שפת־הים ליד הרצליה שרידים אחדים מגופתה של הנערה. הם זוהו בוודאות והובאו לקבורה.

נאווה היתה הבת הקטנה ביותר במישפחת אלימלך. היא היתה יפה ומוכשרת, ומישפחתה לא התגברה על מותה הנורא עד היום.

כני המישפחה ניסו לחפש כל רמז באשר לזהות הרוצח ולסיבת הרצח. הם פנו למגלי־עתידות, לרבנים ולקור־אים־בקפה, אבל עד היום לא העלו דבר. מכלוף ומזל אלימלך נוגנו לבלות שעות רבות בתחנת־המישטרה כדי לעזור לחוקרים ולדחוק בהם להמשיך בחקירה.

כאשר התייאשו ההורים לבסוף מהמישטרה, החליטו לפנות לחוקרים פרטיים מתוך תיקווה שאולי יצליחו במקום שנכשלה בו המישטרה.